

Додаток до газети «Вісник»

КАДРИ

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 38 (410)

П'ятниця, 30 листопада 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

В РЕКТОРАТІ

Черговий ректорат, що відбувся 23 листопада, почався з приємної події — відзначення 60-ти річчя з дня народження Юрія Климентійовича Пінчука — заступника декана енергетичного факультету. Ректор В. І. Мокін від імені колективу інституту поздоровив його з цією датою, вручив грамоту ректорату, партійної та профспілкової організацій.

Розглядалося питання, зв'язані з запровадженням купонів, оздоровлення. Головний бухгалтер вузу З. М. Знатнова повідомила про позитивне вирішення справи із забезпеченням купонами студентів з підприємств і тих, хто вчиться на платних умовах; голова студентського профкому В. С. Боднар просив ректорат виділити кошти для видачі малообезпеченим студентам безкоштовних путівок в медпрофілакторій. Керівництво інституту знайшло таку можливість.

Значну увагу було приділено ходу будівництва житла, розподілу випускників.

Важливе повідомлення зробили проректор по науковій роботі С. П. Ткаченко і його заступник С. М. Злепко. Науково-дослідна частина (НДЧ) перетворюється в блок господарсько-технічних підрозділів, які працюватимуть на орендному під'язі. В його структурі передбачені відділи: маркетингу, аудиторський, виробничий, редакційно-видавничий, інвестиційний банк, комісійно-прокатний магазин. Остаточний варіант розробляється.

У минулому номері в газеті була опублікована заява депутата Верховної Ради УРСР, ректора нашого інституту В. І. Мокіна про намір припинити членство в КПРС і викладені мотиви цього кроку. В парткомі інституту відбулася розмова з тов. Мокіним, на якій була висловлена небажаність його виходу з партії. Запропоновано тов. Мокіну ще подумати перш, ніж прийняти остаточне рішення.

ПЕРЕБУДОВА

системи вищої освіти глибоко торкнулася і нашого інституту. Його перетворення в технічний університет переходить на двоступінчасту підготовку спеціалістів (бакалавр-магістр), вихід на міжнародну арену — ці глобальні завдання вимагають перегляду всієї системи навчання, де головною метою усієї нашої роботи має стати якісна підготовка випускників.

Професіоналізм, міцні знання по спеціальності, висока загальна культура повинні визначити тих, хто приїде на виробництво з дипломом Вінницького технічного університету. А перехід до ринкової економіки ставить це питання ще гостріше: або ми випускатимемо конкурентноспроможних спеціалістів, або усім нам слід шукати собі іншої роботи!

У цих умовах одним з найважливіших факторів успіху стане відбір найбільш підготовлених для навчання в такому вузі молоді. Як показала практика, старі методи профорієнтаційної роботи, коли викладачі, як діти капітана Шміда, розбредили по селах і райцентрах області, хто куди і працюють, як кому на душу лягло, вже зникли себе. А нові форми ще знаходяться в стадії становлення.

Тож пропонуємо на сторінках нашої багатотиражки висловити свої думки, обговорити цю та інші проблеми.

УНІВЕРСИТЕТ — НЕ ЗМІНА НАЗВИ, А ГЛИБОКІ ПЕРЕТВОРЕННЯ

ВІД БАКАЛАВРА ДО...

Нещодавно мені довелося взяти участь і виступити на республіканській науково-методичній конференції з питань активізації пізнавальної діяльності студентів під час вивчення суспільних наук.

Слід відразу звернути увагу на той факт, що цю конференцію разом з галузевим міністерством організував не університет чи гуманітарний вуз, а технічний університет. Харківський автомобільний інститут. Це не випадково, бо ректорат цього інституту приділяє велику увагу суспільним і гуманітарним наукам. Тож варто хоч поблизько поглянути на досвідом харків'ян.

З 1-го вересня в ХАДІ почав формуватися гуманітарний центр, до якого крім суспільствознавчих кафедр входять кафедри російської, української та іноземних мов, а також фізичного виховання. З того ж часу почалася підготовка спеціалістів за багатоступінчастим методом.

Ось її схема: протягом чотирьох років першого ступеню студенти вивчають загальноосвітні і загальнотехнічні науки, проходять певну спеціалізацію і отримують звання бакалавра. Друга ступінь триває рік-півроку і дає студенту права інженера — бакалавра. Після цього кращі студенти переходять в магістратуру.

де навчаються за спеціальними програмами, узгодженими з підприємствами-замовниками і за їх кошти. Вони одержують дипломи магістра з спеціальностей: менеджер, технолог, конструктор, викладач, науковий працівник.

Така система, як мені здається, дозволяє не тільки диференціювати підготовку спеціалістів, але й зацікавити їх.

На конференції було порушено питання про своєрідну кризу, падіння інтересу до вивчення суспільних наук. Це пояснюється домінуванням і канонізацією висновків марксизму — лєнізму. На запитання: що ж робити? учасники конференції прийшли до думки, що відповідним кафедрам необхідно надавати право розробляти свої програми вивчення цих наук з врахуванням профілю і спеціалізації вузу.

Схвалення отримала доповідь «Про нові підходи до активізації пізнавальної діяльності студентів під час вивчення політичної економії, з якої кафедра доручила виступити мені. Були викладені результати експерименту, здійснюваного ось уже два роки на факультеті автоматики і мікроелектроніки нашого інституту по системі «Стимуль».

Л. ІГНАТОВ,
доцент кафедри політекономії.

ВІДДІЛЕННЯ, ЯКЕ НЕ РАДУЄ

Чи потрібне нам підготовче відділення? Таке запитання ставиться нині частіше тими, хто в якійсь мірі відповідає за нашу освіту, кого турбує доля вищої школи.

Працюючи на підготовчому відділенні інституту понад десять років, я склав певне враження про цю форму навчання, утвердився певної думки, щодо її подальшого розвитку. Яку ціль ставив перед собою уряд, приймаючи в 1969 році постанову про відкриття при вищих навчальних закладах підготовчих відділень? Мабуть, ціль була такою: допомогти молодим робітникам, колгоспникам, демобілізованим воїнам в підготовці до вступу у вуз.

Що ж, ідея непогана. На фоні соціальної нерівності, юнакам та дівчатам з сімей, в яких освіті не приділялось належної уваги, відкриття підготовчих відділень дало можливість з часом наздогнати прогалину. Держава надала слухачам ПВ стипендії, забезпечила гуртожитком. Залишилось одне — вчитися. Але де там! Гарна ідея про відкриття підготовчих відділень при вузах відразу ж була торпедована традиційною плановою системою набору слухачів. З року в рік йшли зверху розпорядження про набір відповідної кількості слухачів на ПВ, а звідти «вгору» — інформації про «успішне» виконання плану.

Практика показала, що значна кількість слухачів має досить слабкі знання. Нерідко викладачі змушені повертатися до елементарного матеріалу з курсу 7—8 класів. З часом інтерес до навчання в значній кількості слухачів падає. Це — результат відсутності стимулів: незалежно від якості знань всі отримували стипендію. З великими труднощами методична рада йшла на те, щоб виключити з ПВ неспроможних. Викладачі постійно скаржилися, що слухачі не бажають вчитися, а відчислити їх не наважувалися, бо боялися негативного реагування з боку керівництва. Крім того, «перелітним птахом» з ПВ на факультет могла стати і благаєнька трічка, яку завжди можна було заробити і вісім місяців вчитися без напруги.

Я не хочу стверджувати, що всі без винятку були лєдарями, безграмотними, багато наших випускників ставали згодом відмінниками, успішно закінчували інститут, але це — не правило,

а виключення. Може виникнути питання: чи можливо за якісь 8—10 місяців підготувати юнака чи дівчину з низьким коефіцієнтом знань з програмних предметів? Гадаю, що можна. Віру в це вселяє певний досвід кращих вчителів країни.

Дається взнаки недостатній потяг до знань. Постійні вимоги, навіть прохання наполегливіше працювати над книгами, домашніми завданнями не дають бажаних результатів. Тут на перших порах необхідно узаконити підготовку слухачів до занять в аудиторних умовах під керівництвом викладачів-консультантів, і не шкодувати для цього годин.

Враховуючи особливості навчання на ПВ було б доцільним зменшити групи з 25—30 до 10—15 слухачів. Питання індивідуалізації навчання для такої категорії слухачів особливо важливе. Вважаю також, що на ПВ можна зробити резерв з числа тих, хто не пройшов співбесіди, але виявив бажання вчитися. Доцільно дозволити їм відвідувати заняття, і якщо вони будуть встигати в навчання, практикувати переведення їх в число слухачів на місце вибутих. Це в якійсь мірі буде стимулювати потяг до навчання інших. У вигляді експерименту можна набрати невелику платну групу і оцінити згодом якість її підготовки в порівнянні з групами, які були на державному утриманні.

Ще одне. Самоосвіта — найефективніша форма навчання. Ні в школі, ні у вузі не вчать як вчитися. Тому, на мою думку, слід запровадити на ПВ чи на першому курсі дисципліну «НОП студента».

І нарешті останнє. Кадри. На підготовче відділення деякі кафедри дивляться, як на другорядну справу в навчальному процесі. Вважаю, що на ПВ повинні працювати найбільш досвідчені викладачі вузу, здібні методисти, творчі люди зі званнями і вченими ступенями, як це робиться в інших вузах країни. Підготовче відділення повинно стати експериментальною лабораторією, де б впроваджувалися нові розробки в методиці викладання, утверджувалися нові форми і методи педагогічної роботи. Тільки такому підготовчому відділенню буде належати майбутнє.

Д. МЕЛЬНИКОВ,
старший викладач, кандидат технічних наук.

П'ЯТНАДЦЯТЬ КРАЩЕ СОРОКА

На початку вересня цього року на факультеті обчислювальної техніки почало діяти підготовче відділення, на якому навчаються школярі 9—10, 11 класів загальноосвітніх шкіл, учні ПТУ і технікумів.

У групах, які нараховують по 15 учнів заняття проводяться з трьох дисциплін: програмування, математика і електроніка. Для випускників класів тепер включена і фізика. Плата за навчання, можна сказати, символічна — всього 15 карбованців на місяць. Однак і ці кошти дозволяють залучити до цієї активної роботи провідних вчених факультету, грамотних програмістів, математиків

високої кваліфікації.

Та головне не в цьому, а в організації справи. Профорієнтація молоді, що здійснюється в таких умовах, дозволяє школярам знайомитися з майбутньою професією, так би мовити, з перших рук, надійно перевірити свої здібності і сили.

На уроках з електроніки хлопці і дівчата знайомляться з «живими» мікросхемами, транзисторами, вчать працювати з вимірювальними приладами, паяльником. Школяр, який пройшов підготовку у нашому відділенні, вже не зелений новачок, для якого все — новина, а компетентна людина, котра і з комп'ютером на «ти». У

нього і основи математики закріплені і досвід роботи в лабораторії є.

Слід врахувати і психологічний фактор. Уявіть себе школяра, що прийшов з класу, в якому 40 учнів у добру обладнану лабораторію, де їх всього 15 і де заняття веде професор! Не просто викладач, а професор.

Форми нашої роботи, звично, не дотримують мити готові вислухати будь-які ділові пропозиції і водночас не відмовимо надати допомогу колегам в справі організації таких відділень на інших факультетах.

П. МОЛЧАНОВ,
заступник декана ФОТ.

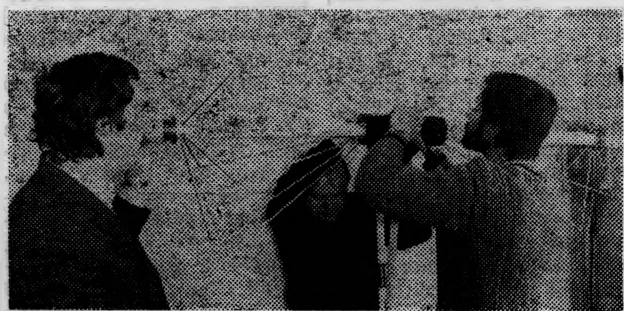
У глибини поля електромагнітного

Мале науково-дослідне підприємство, очолюване кандидатом фізико-математичних наук, доцентом А. Н. Гейвандовим, розв'язує надто складну і актуальну технічну проблему. Наприклад, радіолюбитель та й всі, хто користується радіотелевізійною апаратурою, часто стикаються з явищем, що називається електромагнітною несумісністю. Включив, приміром, електробритву, чи десь по-сусідству працювала цикловальна машина — і на телевізійному екрані закружляла «білі мухи», а в

радіоприймачах починаються такі збої, що вони можуть вийти з ладу.

Тож спеціалісти підприємства по господарсько-технічній угоді з Міністерством радіопромисловості створюють таку технічну систему, яка зможе визначити сприйнятливість радіоелектронних засобів до зовнішніх електромагнітних хвиль. Інакше кажучи, аналізувати стан ефіру і наводити, так би мовити, порядок у взаємодії хвиль.

Роботи, на які асигновано

понад 700 тисяч карбованців, наближається до завершення. Виготовляється комплект антен, одну з яких ви бачите на цьому знімку, потужні посилювачі, блоки, вимірювальні прилади тощо. До речі, підприємство в розробці такої систе-

ми має пріоритет в Радянському Союзі.

Над темою активно працюють кандидати технічних наук А. Ф. Анжильовський, М. М. Биков, а також В. П. Гузов, О. І. Максименко, В. А. Музика та інші.

Фото Р. Кутькова.

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ У КАНАДІ

Початок у номерах 33, 34, 35, 36.

Дешевше наймати квартиру з харчуванням. Така квартира коштує стільки ж, скільки гуртожиток без харчів. Забігаючи трохи вперед, скажу, що за добрий обід треба заплатити 10 доларів, а це 30 доларів на добу, або 900 на місяць.

Освоївшись з новим місцем проживання, я пішов на ще одну зустріч з деканом підготовки магістрів та докторів наук Томасом Гарднером, оскільки в понеділок у встановлений мені термін, ми не встигли з'ясувати всі цікаві для мене питання.

Вчора я зрозумів у чому обходиться навчання в Канаді, та як воно організоване. Але мене цікавило, за яких умов на це навчання може бути зачислений студент із Вінниці.

Із другої розмови з Томасом Гарднером я зрозумів, що для цього недостатньо закінчити наш вуз з відзнакою, та знайти професора в канадському університеті, який згоден стати науковим керівником та надати «грант» треба, ще дуже добре знати англійську мову та здаги не менше, ніж на будь-якому екзаміні з цієї мови, який носить назву «іофель» (в іншій інтерпретації «іоіфель»).

Складність виконання цієї умови полягає в тому, що є тільки одна організація в Москві, яка один раз на рік приймає цей екзаміні. Під час складання «іофеля» треба вирішити 9 різних завдань з мови, кожне з яких оцінюється по 100-бальній системі.

Декларація про суверенітет України дає нам можливість незалежно від інших студентів і самі центри по одній «іофелі», без якої потрапити на навчання до Канади чи США неможливо ні за дипломом, ні за якимсь іншим документом.

Після зустрічі з Гарднером я знову повернувся до свого життя в університеті для прикладу, і, маючи дві вільні години, вирішив трохи подивитися телевизор, що має уяву про цю сторону життя канадців.

Відверто кажучи, канадські програми телебачення мені не сподобалися. Програми та каналів багато, але дуже подібні — кожної години йдуть новини, хвилини на 5-10, приблизно кожних 10 хвилин — реклама. А між цим увечері по деяких каналах показуються телефільми, або політичні передачі, а по більшості цілий день на екрані з'являються відносини декілька сімей, моделюючи різні життєві ситуації.

Звичайно, коли б я знав англійську мову, то б можливо мені це все сподобалося, але сприйняття тільки очима здалось одноманітним. Але один канал, одна програма викликала досить приємне враження — по ній протягом всього дня йдуть мультфільми. Яскраві барви, захоплюючі сюжети — не дай бог у нас колись з'явиться такий канал, то ми дітей ні на вулицю не виженем, ні за уроки не посадимо, ні спати не вкладамо.

О шостій годині вечора за мною заїхав професор Іван Вінницький, і ми пої-

хали в торговий центр університетського району міста.

Звичайно, враження, від того, що я побачив в продовольчому відділі цього центру передати словами дуже важко, але спробую дещо розповісти. У фруктовому відділі я побачив стільки усякого дива, що ніколи не бачив у своєму житті, хоч об'їздив усі наші республіки та республіканські столиці за часів дії брехневських нафтодоларів. Багато видів фруктів навіть назв не знав. Набравши по декілька штук тих фруктів, яких ще ніколи не їв, я пішов оглядати далі магазин. Ось, наприклад, який вигляд має відділ помідорів: спочатку стоїть красива велика плоска посудина, наповнена помідорами розміром в голубине яйце — всі один в один, всі червоні, всі тверді, без жодної тріщини. Потім така ж посудина з помідорами розміром в грецький горіх — і знову всі один в один, потім в куряче яйце, потім ще більші, аж до розміру невеликої дині.

А ось враження від відділу птиці: загнута в вакуумі лежить одна куряча лапа, далі в такій же упаковці — дві лапи, потім крило, два крила, курча, курка, велика курка, потім ті ж самі комахи, але підсмажені. Потім теж саме з качками, гусками, індиками і ще з якимись птахами, пізнати яких мені не вистачило шкільних знань із зоології.

Описувати м'ясний або ковоасний чи рионий відділ мені просто незручно перед вами, через те що я це описав, а ви, дорогі читачі, ні.

В магазині чоловіків я майже не зустрічав. З високими, багатопов'язаними краватками роз'їжджали між цими казковими полицями з різноманітними продуктами жінки різного віку. Але, набравши всього кому скільки треба, вони не перекладали, потім все, як наші дружини, в авоськи, та сумки і несли це все за багаті квартали від домівки, надриваючи руки, а під'їжджали з цими кавальками до власних автомобілів, припаркованих на стоянці біля торгового центру, перевантажували все в багажники автомобіля, сідали за кермо і їхали додому. А служовець з магазину ходив по стоянці, збирав кавальки і довгим поїздом відвозив їх назад до магазину. До речі, в усіх продовольчих магазинах, в аеропортах, на залізничних вокзалах — в усіх приміщеннях, де людина йде з якимось вантажем чи везе його на колясці, які там є скрізь і надаються на відміну від нашого аеропорту «Шереметьєво-2» безкоштовно, двері відчиняються і зачиняються автоматично при підході до них та проходження через них.

Про ступінь комп'ютеризації ділової сфери в Канаді свідчить і те, що продавці в продовольчому магазині на касі використовують комп'ютер для підрахування вартості всього того, що ви купили. При цьому те, що в магазинній розфасовці показується фотороботів, зв'язаному з комп'ютером, який все підраховує, а те,

що ви набрали внаслідок самі, використавши поліетиленову тару, кладеться на вагу, яка також зв'язана з комп'ютером. Таким чином, продавець-касір тільки дає вам здачу, дає посмішку, а його асистент швидко вам все запаковує у фірмові кульки, пакети, коробки, в залежності від виду, та кількості купленого і все це знову укладає на вашу коляску. Якщо ви літня людина, то цей асистент допоможе довести вашу коляску до автомобіля і завантажить все в багажник. Отакий сервіс.

Обмірковуючи потім перед собою все побачене, я прийшов до висновку, що якби наші жінки, які довгими годинами безнадійно товчуться в наших нескінчених чергах за продуктами, котрі канадські магазини просто не прийняли б до продажу із-за низької якості та нестандартних розмірів, якби вони в один день побачили все те, що я побачив в звичайному типовому канадському торговельно-сервісному центрі, то вони б без допомоги чоловіків, самі піднялися би на нову революцію, і ніякі б внутрішні війська з ними не справилися.

Тільки тепер я зрозумів, чому і при Сталіні, і при Брежнєві був у нас «залізний кордон». І чому, тим, хто побував за кордоном суворо заборонялося розповідати навіть близьким знайомим про те, що там на «загниваючому» заході людина побачила. Про безробіття, про проституток, про бездомних, а це здебільшого ледарі — будь-ласка! Розповідай. А нічого іншого ти там не бачив.

Після в'їзду в торговий центр (до речі, один із комплексних продовольчих відділів в ньому працює і цілу ніч, тільки товари вночі трішки дорожчі) ми поїхали до домівки професора Вінницького, де в мою честь господарі робили звану вечерю, запросивши друзів українського походження, серед яких були і професори, і працівники фірм, журналісти. Іх імен і прізвищ я не запам'ятав. Щодо суті розмов, які точилися за столом, то вона в основному зводилась до питання — чим канадські українці можуть допомогти відродженню суверенної України.

Декілька слів про те, як виглядає оця звана дружина вечора. Господня готує і подає на стіл багато типів бутербродів з різними делікатесами: чорною та червоною ікрою, червоною рибою різних сортів, устрицями, сирами, грибами. Крім того різні фрукти: ананаси, банани, цитруси, виноград, багато такого, назви якого я не знав. Подаються коньяк, горілка, різні вина — хочеш пий чистий, хочеш змішуй в коктейль. І так, цілий вечір одну-дві склянки якогось напою та закускою чи бутербродами і фруктами, люди цілий вечір розмовляють, слухають музику, розбиваються на групи по інтересам бесіди чи об'єднуються навколо спільної теми, до обговорення якої запросив всіх хтось із присутніх.

Розходяться, так і не похавши деяких пляшок, а з деяких наливши не більше однієї склянки.

Забігаючи вперед, скажу, що і в Гамільтоні у Букевіч, і в Торонто у Янішевських та Деревичів, у яких мені також довелося побувати на званнях вечорах, я спостерігав теж саме — люди пили спиртні напої тільки для того, щоб підняти настрій і завжди вставали з-за столу, коли і пляшок ще було багато, і в пляшках ще вистачало. Це було для мене дуже дивним, ще дивнішим, ніж загальна комп'ютеризація! Адже я звик до того, що в наших званнях вечорах гості не встають із-за столу, не розходяться до того часу, поки є на столі якісь пляшки і в них є якась рідина.

ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ.
На відміну від попередніх днів, події середі не буду описувати в хронологічному порядку, а зупинюсь тільки на трьох із них, на мій погляд найбільш цікавих.

Вранці в супроводі заступника декана факультету інженерії Біла Вільсона і перекладача професора Льва Рутенбурга я оглянув декілька учбових лабораторій цього факультету: електротехніки, електричних систем, техніки високих напруг та лабораторію роботів.

Про лабораторію електротехніки можу сказати, що це приміщення площею 600 квадратних метрів, висотою метрів 7-8, вкриті скляним дахом і заставлені рядами стелів із світлого пластика з різноманітними макетами, пристроями та установками від найпростіших електричних кіл постійного та змінного струмів до електричних машин, схованими під оргсклом для зменшення шуму і додержання техніки безпеки. І звичайно з комп'ютерами для обробки результатів експериментів.

Лабораторія електричних систем розміщена в приміщенні трохи меншій. Обладнана декількома установками: генератор — модель електричної мережі — комп'ютер для вивчення перехідних процесів та стійкості систем; модель електричної мережі — комп'ютерний оптимізатор та регулятор для вивчення процесів регулювання та оптимізації потужності та напруги в сталих режимах; модель електричної лінії постійного струму — комп'ютер, для вивчення процесів перетворення змінного струму в постійний та навпаки і комп'ютерного регулювання цих процесів.

Щодо лабораторії техніки високих напруг, то скажу тільки так — оскільки в нашому вузі це одна з лабораторій моєї бувшої кафедри, то раніше я пишався тим, що вона виглядає краще, ніж в інших вузах України, що в ній є сучасне импортне обладнання. Але коли я подивився лабораторію ІВН в університеті Ватерлоо, то від мого «пишання» не залишилося і сліду — у ній усього було на багато більше і все воно було більш високого готунку та можливостей.

Справила враження на мене лабораторія роботів. Їх у приміщенні, площею десять метрів 000 (воно симетричне тому, в якому розміщена лабораторія електротехніки) розміщено майже півтори десятки: деякі поодинокі, деякі парами, а деякі так, щоб пересувалися по площині в усі сторони. Звичайно, всі з комп'ютерами, за командами яких вони можуть щось переміщати, перевертати, подавати, переносити, складати, закручувати, зварювати, шліфувати, різати з точністю до мікронів і виконувати ще багато інших операцій як одинокі, так і взаємодіючи.

(Далі буде).

НОВА ГАЗЕТА

«Вінницькі Вісті»

10-ТИ ТИСЯЧНИМ тиражем вийшов перший випуск вінницької міської приватної газети «Вінницькі Вісті». Її засновник і видавець Іван Михальчук, представляючи часопис, висловився так: «Хороша ідея мати вільну міську газету для громадян, без ідеологічних «вимог».

Пропонуємо кілька заміток, опублікованих в цьому номері під рубрикою «ВВ» повідомляємо.

МАСОЛА — ГЕТЬ, СТУДЕНТІВ ПІД СУД?

В Києві порушено кримінальну справу по відношенню до учасників політичного голодування студентів на Хрещатику. Формальний привід блокування вулиці, яке не дозволяло проїжджати машинам швидкої допомоги, та захоплення студентами центрального корпусу університету і 7-го корпусу політехнічного інституту.

ПЛЮС ЕЛЕКТРИФІКАЦІЯ ВСІЄЇ КРАЇНИ

За приблизними підрахунками у святкові дні лише по вулиці Леніна у Вінниці в гірляндах миготять близько семи тисяч лампочок.

Зробивши нескладні підрахунки — помноживши сім тисяч на сто (середня потужність лампочок у ватах і на сім (кількість годин на добу, коли гірлянди увімкнені) — отримаємо цифру у 1400 кіловатгодин. Цієї електроенергії вистачить, щоб протягом 24 годин освітлювати три-чотири багатоповерхові будинки.

На інших вулицях лампочок не підраховано.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖІННЯ

18 листопада відбулася перша служба вінницької громади УПЦ (українська православна церква) в приміщенні органного залу, що до 1982 року було Преобра-

женським собором. Подальше використання цього будинку, як органного залу і культурного центру, унеможливується категоричною позицією громади КПЦ. Навпроти, культурна громадськість міста наполягає на представницькому обговоренні питання і проявляє справжню християнську, терпимість до опонентів з УПЦ. Богослужіння провадилося всупереч останньому рішення обласного комітету, який фактично «заморозив» існуючий нині стан справ для прийняття врівноваженого виходу з складного становища.

ШПИГУНИ І ЕКСТРЕМІСТИ — ХОВАЙТЕСЯ!

Відновлено відділ КДБ Вінницького району. Презентація його керівника Вінницькому райкому КПУ — КПРС відбулася нещодавно. Відомо, що зветь його Василь, закінчив іномовний факультет, працював до цього в Немирові. Більш точних даних про його координати (прізвище, робочий телефон) дістати на час підготовки матеріалу не вдалося ні райкомі, ні в УКДБ по Вінницькій області. Черговий по управлінню у вівторок 6 листопада, відповів, що в них немає відділу у Вінницькому районі.

Навождение: листьев падение, — листья падение, — смятение души. Подожди

молодость, — не спеши... — «Золотые мои дожди».

С. ЛІСОВИЙ, працівник НАЧ.

Поради господині

◆ Запаху тютюнового диму в кімнаті легко позбутися, залишивши в ній на ніч змочений у воді махровий рушник або мокру губку.

◆ Вершкове масло під час змазання не темнітиме,

якщо розітріть сковорідку змастити спочатку олією.

◆ Готуючи тісто для печива, олію вливайте по краплині.

За редактора
Л. ШАМІС.